

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

květen 2025 / ročník XXXV

ZEMŘEL

papež František

**VZPOMÍNKY
na papeže**

**Bazilika Santa
Maria Maggiore**

Prohlášení České biskupské konference k úmrtí papeže Františka

S hlubokým zármutkem jsme dnes, 21. dubna 2025, přijali zprávu o úmrtí Svatého otce Františka, který odešel na věčnost ve věku 88 let.

Česká biskupská konference se s bolestí nad dnešním odchodem papeže Františka připojuje k celé katolické církvi a s vděčností vzpomíná na jeho život a pontifikát. Papež František byl pastýřem s otevřeným srdcem, mužem dialogu, pokoje a milosrdenství. Jeho pontifikát se vyznačoval důrazem na solidaritu a blízkost lidem. Vděčně vzpomínáme na modlitby a slova povzbuzení, která zazněla v jeho pozdravu při příležitosti národní pouti do Říma v březnu 2025.

Při vzpomínce na jeho odkaz se v těchto dnech v modlitbě spojujeme se všemi, kdo truchlí nad odchodem Svatého otce, a prosíme Pána, aby ho přijal do své náruče a odměnil ho za jeho věrnou službu. Zároveň vyzýváme věřící v České republice k modlitbě za církev, která vstupuje do období sedisvakance, a za kardinály, kteří se připravují na volbu nového papeže.

Na památku papeže Františka se dnes, 21. dubna ve 12:00, rozezněl zvon Zikmund ve svatovítské katedrále.

Zádušní mši svatou (rekviem) za zesnulého papeže bude v pátek 25. dubna v 18:00 v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha slavit apoštolský nunci v České republice arcibiskup Jude Thaddeus Okolo.

Za Českou biskupskou konferenci

Mons. Jan Graubner, arcibiskup pražský a předseda ČBK

Obsah

Prohlášení České biskupské konference k úmrtí papeže Františka	2
Editorial	3
Zemřel papež František	4
Mons. Pavel Posád vzpomíná na papeže Františka	5
Poslední rozloučení s papežem Františkem	6
Věřící z diecéze vzpomínají na setkání s papežem lásky	8
Personalia	10
Papež František a biskupové pastýři naší vlasti	11
Slovo života pro děti	12
Kdo je pohřben v bazilice na Esquilinu?	14
Nepomuk oslavil 10. výročí Svatojánského muzea	16
Otec biskup Vlastimil promluvil ve vatikánské bazilice sv. Petra	17
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	18
BERÁNEK A JINÉ PŘÍBĚHY aneb neboj se vyprávět	19
Otevři své srdce a projdi branou naděje	19
Charity naučí, jak správně pečovat o své nemohoucí blízké – kurzy jsou bezplatné	20
Odpustit znamená otevřít srdce lásce	21
Proběhly duchovní obnovy zaměřené na charitu v životě církve	21
První pouť pro děti do Prahy	22
Otec biskup Posád povzbudil seniory	22
Svatý rok je vyhlašován papežskou bulou	23
Pěší pouť do Černovic přinesla naději a povzbuzení	23
Pěší pouť z Klokot do Říma	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Uzávěrka příštího čísla je 12. 5. 2025

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 30 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Papež František při návštěvě Slovenska (Košice, 14. září 2021); Foto: Anička Guthrie / Člověk a víra

Pohled na náměstí sv. Petra při pohřební mši svaté za papeže Františka. Více informací si přečtete v článku str. 6.

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

opět držíte v rukou nové číslo časopisu Setkání, který dokládá naše společné putování ve šlépějích toho, jenž „*pouta smrti rozlomil a jako vítěz vystoupil z hrobu*“. V širokém společenství Církve znovu zní velikonoční „*Aleluja*“, které je jakousi ozvěnou radosti z Ježíšova vzkříšení. „*Kristus včera i dnes, začátek i konec, alfa i omega. Kristus je Pán všech věků, jeho je království i moc i sláva po všechny věky*“. Ač ne každý si to uvědomuje, k tomuto vítěznému Pánu nad životem a smrtí se vztahuje veškeré dění, tak jako i naše životy.

Do této prožívané velikonoční radosti, jako blesk z čistého nebe, přišla i neočekávaná zpráva o tom, že před Tváří tohoto vítězného Krista stanul i papež František – rázem se tak v tomto čase staly i naše modlitby konkrétnější; byly to vděčné modlitby za zesnulého papeže, ale také i modlitby za nového

nástupce apoštola Petra, jehož jméno už nyní všichni známe.

Není snad příhodné, že to vše se děje v období, které patří k těm nejkrásnějším v roce? Takřka, jakoby nám tím Bůh dával na srozuměnou, jak moc je dobré pro člověka, když vzhlíží k horizontu věčnosti, když vnímá věci v širších souvislostech. Jistě každé roční období má co do sebe, každý měsíc má svou vlastní krásu, avšak tento čas je zcela jedinečný. Příroda, která se před pár týdny probouzela k životu, už žije a všechno kolem se nejen zelená, ale také kvete. Kolik jen krásných květů je možné obdivovat na lukách či v našich zahradách...? Jsme účastni jednoho velkého zázraku, který nám dobrotivý Bůh znovu dopřává.

Chápe-li církev měsíc květen jako „*měsíc mariánský*“, pak to není náhoda. Jistě je důvodů vícero, ale faktem zůstává, že Ježíšova matka Maria, ona „*Růže tajemná*“, jak to zaznívá v Loretánských litaních, je tím nejkrásnějším květem v celých dějinách lidského rodu a její vůni máme nechat provonět i naše životy. Tento „*Květ květů*“, můžeme a máme obdivovat a k němu také vzhlížet. Jsme pozváni k tomu, abychom pamatovali na přítomnost Panny Marie v Církvi a na její mimořádnou úlohu v dějinách spásy; ona přece dala světu Spasitele, ona stála pod křížem, ona se modlila spolu s apoštoly v očekávání příchodu Ducha svatého. Maria však dodnes zůstává podivuhodným způsobem přítomna jako mocná přímluvkyně každého z nás, a není pochyb o tom, že bude jistou přímluvkyní a pevnou oporou i „*Petrovi našich dnů*“.

Učme se v tomto čase vzhlížet s důvěrou a pokorně k Marii, kterou celé generace před námi vzývali v překrásných litaních jako „*Matku Církve, Královnu rodin a Královnu míru*“.

P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D., děkan kapituly a katedrální farnosti

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti. Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

A close-up portrait of Pope Francis, looking slightly to the left with a gentle expression. He is wearing his white papal attire, including a zucchetto and a pectoral cross.

Franciscus

1936 - 2025

Foto: Vatican Media

Zemřel papež František

V pondělí 21. dubna 2025, ve věku 88 let, odešel k Pánu papež František. O úmrtí Svatého otce informoval vatikánský komoří (camerlengo), kardinál Kevin Farrell. Věřící na všech kontinentech se vzápětí spojili v modlitbě za jeho duši a děkovali za jeho službu církvi.

Jeho Eminence kardinál Farrell se zármutkem oznámil úmrtí papeže Františka těmito slovy: „*Drazí bratři a sestry, s hlubokým zármutkem musím oznámit úmrtí našeho Svatého otce Františka. Dnes ráno v 7:35 se římský biskup František vrátil do domu Otce. Celý svůj život zasvětil službě Pánu a jeho Církvi. Učil nás žít hodnoty evangelia s věností, odvahou a univerzální láskou, zejména ve prospěch těch nejchudších a nejodstrčenějších. S nesmírnou vděčností za jeho příklad odevzdáváme jeho duši do náruče Ježíše Krista a prosíme za papeže Františka nekonečné milosrdné lásky Trojjediného Boha.*“

Životopis papeže Františka

Jorge Mario Bergoglio se narodil 17. prosince 1936 v Buenos Aires v Argentině. V roce 1958 vstoupil do jezuitského řádu a kněžské svěcení přijal v roce 1969. Biskupem se stal v roce 1992 a kardinálem v roce 2001. Po rezignaci Benedikta XVI. byl 13. března 2013 zvolen papežem.

Jeho pontifikát byl charakterizován důrazem na skromnost, sociální spravedlnost a reformu církve. Papež František se zasazoval o větší roli žen v církvi a otevřený dialog s ostatními náboženstvími.

V posledních měsících trpěl vážnými zdravotními problémy. V pátek 14. února 2025 byl přijat do nemocnice na římské poliklinice Agostino Gemelli kvůli komplikacím po zánětu průdušek. Jeho stav se následně zhoršil a 18. února mu lékaři diagnosti-

kovali oboustranný zápal plic. Po 38 dnech hospitalizace se vrátil do své vatikánské rezidence, kde pokračoval v rekonvalescenci. V roce 1957, ve svých 21 letech, podstoupil operaci, při níž mu byla kvůli vážné infekci odstraněna část plic. V pokročilém věku často čelil respiračním obtížím; například v listopadu 2023 musel kvůli chřipce a zápalu plic zrušit plánovanou cestu do Spojených arabských emirátů.

V neděli 20. dubna ještě krátce pozdravil věřící při požehnání *Urbi et Orbi*.

V dubnu 2024 papež František osobně schválil druhé vydání *Ordo Exsequiarum Romani Pontificis* – liturgické knihy, která stanovuje podobu pohřebních obřadů papeže. Podle této aktualizované verze se bude řídit i jeho vlastní pohřeb. Nové vydání zavádí několik změn, mimo jiné to, že tělo papeže má být uloženo do rakve ihned v kapli, nikoli v místnosti úmrtí. Podle arcibiskupa Diega Ravelliho, papežského ceremonáře, si papež František přál jednoduché pohřební obřady, které mají především vyjadřovat víru církve ve vzkříšení a věčný život. „*Obnovený obřad,*“ řekl arcibiskup Ravelli, „*se snaží ještě více zdůraznit, že pohřeb papeže je pohřbem pastýře a Kristova učedníka, a ne mocné osoby tohoto světa.*“

Reportáž z pohřbu papeže Františka si přečtěte na straně 6.

Zdroj: Vatican News, italská sekce

Mons. Pavel Posád vzpomíná na papeže Františka

Když jsem byl v poslední době od smrti papeže Františka vícekrát vyzván, abych na něho zavzpomínal, nemohu se ubránit tomu, abych nezasadil své vzpomínky do širšího kontextu. Víme, že když se cokoliv vytrhne ze souvislostí, že to není vůbec dobré. Mnozí to dělají například s Písmem svatým. Vezmou si jednu vytrženou větu a tím operují. Samozřejmě, že to nemůže dopadnout jinak, než ne dobře!

Papež je velkým darem pro katolickou církev a v určitém smyslu i pro celý svět. Myslím, že to nemusím moc dokazovat. Stačí si všimnout, jak byl celý svět zasažen smrtí a pohřbem Svatého otce Františka.

Církev je dílo Boží a řídí ji Duch svatý. Má stránku lidskou a božskou. Církev je Kristova nevěsta. Sám Ježíš ustanovil Dvanáct „*Jako sbor nebo stálou skupinu, které dal do čela Petra, vyvoleného z nich samých*“ (Srov. 2. vat. koncil LG 19, KKC 880). „*Pán udělal skálu své církve pouze ze Šimona, kterému dal jméno Petr. Jemu svěřil klíče.*“ (Mt. 16, 18n; KKC 881). My, ovlivnění okolním světem, často myslíme a uvažujeme jen lidsky, čehož jsme i v těchto dnech častými svědky.

Mnozí mají starosti a obavy, jaký bude nový papež. Církev je zde už více jak 2000 let a papež František byl 266. papežem. Jako kněz jsem zažil už 5 papežů a z dětství a mládí mám povědomí o dalších dvou. Každý z těchto papežů byl výrazně jiný a každý byl vynikající, o čemž svědčí i to, že většina z nich je svatořečena. Když bylo 13. března 2013 ohlášeno jméno papeže Františka, téměř nikdo ho neznal. Začal svět překvapovat už první větou, když řekl lidem na Svatopetrském náměstí: „*Sestry a bratři, dobrý večer.*“ A pak se sklonil a prosil, aby se za něho pomodlili.

Zpočátku mě trochu překvapilo vyjádření jedné řeholní sestry v České televizi. Redaktor jí kladl mnoho otázek. Na závěr rozhovoru se jí zeptal, zda věří, že nástupce papeže Františka bude stejně dobrý. Ona řekla něco, co redaktora překvapilo. Řekla, že je přesvědčena, že nový papež bude lepší. Redaktor myslel, že se přeslechl a proto pokračoval. „*Myslíte, že je možné být lepší než papež František?*“ Sestřička trvala na svém a řekla: „*Každý další papež musí být stále lepší!*“ Toto optimistické vyjádření pramenící z hluboké víry ve vedení Církve Duchem svatým mě velice potěšilo.

Osobně jsem se se Svatým otcem Františkem setkal za 12 let vícekrát. Poprvé to bylo krátce po jeho zvolení na 6. velikonoční neděli 5. května 2013. Tehdy jsem doprovázel pouť katechetů z naší diecéze. Někdo mi poradil, abych šel koncelebrovat. Jaké bylo mé překvapení, když jsem tam byl sám ještě s jedním biskupem z Ameriky. Když nás řadili do průvodu, řekl ceremonář: „*Tady se neřadíme podle hodnosti, ale podle velikosti.*“ A tak jsem byl prvním koncelebrantem po pravici papeže Františka. Byl jsem tehdy prvním biskupem z Česka, který se s ním takto setkal. Víím, že v následujícím týdnu se Svatým otcem setkal pan biskup Jan Vokál.

Příležitost být s papežem Františkem velmi blízko a setrvat s ním v důvěrném rozhovoru asi 2 hodiny jsme měli společně se všemi našimi biskupy dvakrát při návštěvě *Ad limina* v Římě.

*Světící biskup Pavel Posád s papežem Františkem v roce 2013
(v pozadí tehdejší diecézní biskup Jiří Padour).*

Nezapomenutelné bylo také setkání při příležitosti konference *Caritas internationalis*, kdy pro nás František sloužil mši svatou a měl nádhernou homilii o významu Charity. Jako prezident CHČR často zdůrazňuji a připomínám, že Charita je vedle hlásání evangelia a vysluhování svátostí třetím pilířem služby Církve a že nejvyšším „*šéfem*“ Charity je právě papež. A během let bylo více příležitostí, kdy jsem se s papežem mohl alespoň pozdravit.

Osobně jsem papeži Františkovi vděčný za jeho 4 encykliky. Jsem přesvědčen, že jeho odkaz a jeho poselství je pro nás vyjádřeno v té poslední „*Dilexit nos*“ („*Zamiloval si nás*“). Je věnována lidské i božské lásce Srdce Ježíše Krista.

Papež František měl vždy úžasné, oslovující Homilie a Katech-eze. Za jeho vynikající počín považuji vyhlášení mimořádného svatého Roku milosrdenství v roce 2015. A vyhlásil také skvělé téma pro právě probíhající Svatý rok 2025 „*Naděje neklame!*“ (Řím 5,5). Připomíná nám a celému světu, že jsme všichni „*Poutníci naděje*“. Papež Pavel VI. řekl: „*Světu ani tolik nechybí víra a láska, ale chybí mu naděje. Svět zachrání ten, kdo mu dá naději.*“ A papež Benedikt XVI. ve své encyklice „*Spe salvi*“ („*Nadějí jsme spasení*“) říká: „*Žádnou naději nemá ten, jehož nadějí není Bůh.*“ Jak podivuhodné souznění posledních papežů!

Mě nezbyvá než Vám všem čtenářům popřát a vyprošovat tuto božskou ctnost naděje.

K tomu Vám všem ze srdce žehnám!

✠ *Pavel, světící biskup českobudějovický,
titulární biskup ptujský*

Poslední rozloučení s papežem Františkem

Pohřební mše svaté na Svatopetrském náměstí se zúčastnilo 250 tisíc lidí a dalších nejméně 150 tisíc se s papežem rozloučilo při převozu jeho rakve z Vatikánu do baziliky Panny Marie Větší. Tisíce Římanů i poutníků z celého světa podél trasy děkovaly papeži Františkovi tleskáním a voláním „Grazie!“

Rakev s ostatky je před zahájením obřadu vynášena z baziliky sv. Petra na Svatopetrské náměstí.

Pohřební ceremoniál před bazilikou svatého Petra sledovalo také na 220 kardinálů, stovky biskupů a kněží a několik desítek prezidentů, premiérů a monarchů. Mezi přítomnými byli například prezident Spojených států Donald Trump, francouzský prezident Emmanuel Macron či ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij. Dorazily delegace ze zhruba 150 zemí, včetně českého premiéra Petra Fialy.

Homilie

Homilie, kterou pronesl děkan kardinálského kolegia Giovanni Battista Re, shrnula hlavní body Františkova pontifikátu. „Církev jako domov pro všechny – to bylo hlavním motivem poslání papeže Františka,“ zdůraznil kardinál Re. „Na tomto majestátním Svatopetrském náměstí, kde papež František v posledních dvanácti letech tak často slavil eucharistii a předsedal velkým shromážděním, jsme se sešli v modlitbě u jeho ostatků se srdcem

plným smutku, ale posílnění jistotou víry, která nás ujišťuje, že lidský život nekončí v hrobě, ale v Otcově domě, v životě plném štěstí, který nezná soumrak,“ uvedl kardinál Re.

„Prvenství evangelizace určovalo směr jeho pontifikátu. S jasně misionářským duchem šířil radost z evangelia, jak o tom svědčí i název jeho první apoštolské exhortace *Evangelii gaudium*,“ pokračoval. „Hlavní myšlenkou jeho služby bylo přesvědčení, že církev má být domovem se stále otevřenými dveřmi. Papež František často přirovnával církev k ‘polní nemocnici’ po bitvě – místu, kde je třeba sklonit se k ranám trpících a pomáhat každému bez ohledu na jeho víru či životní situaci.“

Kardinál připomněl také Františkova četná gesta solidarity a jeho neúnavné úsilí o podporu uprchlíků, migrantů a chudých. „Je výmluvné, že první cesta papeže Františka vedla na Lampedusu,

Rakev byla umístěna na pódium. V pozadí je část světových státníků.

Zástupci ČBK na pohřbu: zleva biskup Jan Vokál, kardinál Dominik Duka, biskup Zdeněk Wasserbauer a arcibiskup Josef Nuzík.

ostrov, který se stal symbolem dramatu migrace a tisíců lidí, kteří našli smrt ve vlnách Středozemního moře," zdůraznil.

Ze 47 apoštolských cest papeže Františka podle kardinála Re vyniká především návštěva Iráku v roce 2021. „Podnikl ji navzdory všem nebezpečím. Tato cesta byla balzámem na rány iráckého lidu, těžce zkoušeného nelidskými činy ISIS, a zároveň významným krokem v mezináboženském dialogu," připomněl. „Během své apoštolské cesty do čtyř zemí Asie a Oceánie v roce 2024 papež navštívil ty nejdlejší periferie světa, čímž opět ukázal, že každému člověku, bez ohledu na jeho původ, má být nabídnuta blízkost, naděje a evangelium," vyzdvihl děkan kardinálského kolegia.

Kardinál dále zmínil, že zástupy věřících shromážděné dnes ve Vatikánu se v duchovním spojení s celým křesťanstvem sešly k modlitbě za papeže Františka a prosily, aby ho Bůh přijal v nesmírnosti své lásky. Připomněl také, že papež František si zvykl končit své projevy a setkání slovy: „Nezapomeňte se za mě modlit“.

„Nyní vás, drahý papeži Františku, prosíme, abyste se za nás modlil, a prosíme, abyste z nebe požehnal církvi, požehnal Římu, požehnal celému světu – tak, jak jste to učinil minulou neděli z balkonu této baziliky v posledním objetí se vším Božím lidem, ale také s celým lidstvem, lidstvem, které s upřímným srdcem hledá pravdu a drží vysoko pochodň naděje," uzavřel kardinál Re.

Průvod do Santa Maria Maggiore

Po skončení pohřební mše byla rakev s tělem papeže Františka nejprve přenesena ze Svatopetrského náměstí před hlavní oltář vatikánské baziliky. Tam se se Svatým otcem symbolicky rozloučil svatý Petr, a poté byla rakev převezena k místu posledního odpočinku do baziliky Panny Marie Větší – Santa Maria Maggiore.

Po celé trase se shromažďovaly davy lidí, kteří papeži tleskali a provolávali mu na rozloučenou „Grazie! Grazie!". Děkovné výkřiky obyvatel Říma i poutníků z celého světa bylo možné slyšet nepřetržitě během celého převozu rakve, kterou vezl upravený otevřený bílý papamobil.

Kolem 13. hodiny dorazil průvod s papežovým tělem k bazilice Panny Marie Větší. Příjezd rakve přivítali i chudí lidé – asi čtyřicet osob, které se rozestavily po náměstí a držely bílé růže na znamení úcty. Šlo o bezdomovce, vězně, migranty a další, kteří symbolicky vzdali hold svému „otci". Po krátkém soukromém obřadu byl papež František uložen do hrobu v postranní lodi mezi kaplí „Sforza" a kaplí Panny Marie „Salus Populi Romani". Tuto baziliku František během svého pontifikátu často navštěvoval a choval k ní velkou osobní úctu. Papež si výslovně přál spočinout na tomto místě, aby zůstal nablízku ikoně, která pro něho měla hluboký duchovní význam. V této bazilice tak vstoupil do svého „domova".

Od 27. dubna pak byly v bazilice sv. Petra po 9 dnů slaveny mše svaté Novemdiales v rámci devíti dnů smutku za zesnulého papeže.

Čeští biskupové na pohřbu

Českou biskupskou konferenci na pohřbu papeže Františka zastupovali arcibiskup olomoucký Mons. Josef Nuzík, kardinál Dominik Duka, královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál a pomocný biskup pražský Mons. Zdeněk Wasserbauer.

Arcibiskup olomoucký Josef Nuzík uvedl k homilii, která byla přerušovaná potlesky, že věřící tím potvrzovali, že to, co papež dělal, je dobré, a aby v tom svět pokračoval. „Vnímám jsem pohřební liturgii velice pozitivně, oslovujícím způsobem. Papež je opravdu osobností a institucí, která oslovuje a sjednocuje svět," dodal arcibiskup. „Bůh dal tohoto papeže církvi a světu jako veliký dar, který volal k opravdovosti života služebníky církve a k proměně srdce věřící i náš svět," uvedl Josef Nuzík již dříve ve své vzpomínce na Svatého otce.

Podle premiéra ČR Petra Fialy bylo poslední rozloučení s papežem Františkem hlubokým duchovním zážitkem a potvrdilo, jak oblíbený byl. „Papež František otevíral srdce věřících i nevěřících, budoval mosty a pečoval o ty na okraji společnosti. Ať odpočívá v pokoji," zakončil Petr Fiala.

Petr Samec

Věřící z diecéze vzpomínají na setkání s papežem lásky

Na velikonoční pondělí 21. dubna 2025 zemřel Svatý otec. Odchod oblíbeného papeže Františka zasáhl srdce mnoha lidí v diecézi.

V pátek 25. dubna 2025 se konala mše sv. za papeže Františka v katedrále sv. Mikuláše.

V pátek 25. dubna v podvečer se za Františka konala v česko-budějovické katedrále sv. Mikuláše zádušní mše sv. s generálním vikářem Mons. Davidem Henzlem. O den později se pak věřící loučili u televizních obrazovek se zesnulým Svatým otcem. „Sledovali jsme pohřeb doma v rodinném kruhu,“ uvedl např. Miroslav Čapek z Katovic na Strakonicku. „Ve všech kostelech u nás se zvonilo,“ doplnil.

Nastavení zrcadla

Na setkání s papežem vzpomínají s láskou oba česko-budějovičtí biskupové. „Papeži Františkovi jsem velmi vděčný za mé jmenování 13. česko-budějovickým biskupem,“ svěřil se Mons. Vlastimil Kročil. „Na papeži jsem obdivoval především to, že uměl nastavovat zrcadlo jak věřícím, tak i nevěřícím, vzdělaným i nevzdělaným, bohatým i chudým, zdravým i nemocným,“ uvedl biskup s tím, že Svatý otec zůstává inspirací díky bohatství promluv a papežských dokumentů. „Je škoda, že si mnozí vybírali pouze to, co se shodovalo s jejich osobními představami života církve. Ve své otevřenosti byl papež František jedinečný,“ dodává Mons. Vlastimil Kročil.

„Vzpomínám na něj od prvního okamžiku jeho zvolení,“ přidává osobní vzpomínku na Svatého otce světitel biskup Mons. Pavel Posád a připomíná den 13. března 2013. „Tehdy jsem dával exercicie řeholním sestrám v Praze. Dodržovali jsme úplné ticho, až někdo oznámil: Máme nového papeže! Celý večer jsme se radovali. Nemenší radost jsem měl asi za sedm týdnů, kdy jsem do

Říma doprovázel pouť katechetů z naší diecéze. Poradili mi, abych šel koncelebrovat. Byli jsme tam pouze dva biskupové, já se stal prvním koncelebrantem po pravici nového papeže. Byl jsem prvním biskupem z Česka, kterému se dostalo této mimořádné milosti. Pak následovalo mnoho dalších setkání, vzpomínám např. na mši svatou, kterou jsme slavili spolu se Svatým otcem během setkání Caritas internationalis v Římě. Miluji papežovy promluvy a úžasné katecheze a jsem mu nesmírně vděčný za poslední encykliku o úctě k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu i za bulu Spes non confundit,“ dodává Mons. Pavel Posád.

Prachatické zamyšlení

V neděli 27. dubna si Františka připomněli v Prachaticích při odpolední pouti se sv. Janem Pavlem II. k Božímu Milosrdenství z hospice do Domova Matky Vojtěchy. „Před měsícem jsem se vrátil s našimi zaměstnanci z pouti v Římě, kdy jsme měli rezervované VIP místo na střední audienci se sv. otcem, včetně osobního pozdravení s ním,“ uvedl ředitel hospice Robert Huneš. „Papežův zdravotní stav to však neumožnil, což mi přišlo líto. Setkání se přesto odehrálo. Den před úmrtím papeže Františka se mi zdál živý sen: Byl jsem u něj na návštěvě, povídali jsme si. Druhý den ráno otevřu zprávy a čtu o jeho skonu. Fotografie papeže Františka mám u sebe v kanceláři před očima po celý jeho pontifikát. Byť ne se vším jsem s ním souhlasil, byl pro mne papežem laskavosti a velkého srdce, otevřenosti a lásky. A co je větší než láska? Poslední papežové jsou pro mne stmelným biblickým trojlístkem. Jan Pavel II. byl papežem naděje, Benedikt XVI. papežem víry a František papežem lásky,“ říká. Účastníci pouti se odpoledne sešli k modlitbě v hospicové kapli, která je zasvěcená papeži Janu Pavlu II. „Pak jsme vyšli poutním průvodem do kaple zasvěcené tomuto svátku v sesterském Domově Matky Vojtěchy,“ pokračuje Huneš. „Prachatický vikář P. Petr Plášil, jenž slavil mši svatou, věřícím připomenul postavu velkého polského papeže, který tento svátek ustanovil. Modlili jsme se i za zesnulého papeže Františka. Při ohlédnutí za postavou Benedikta XVI. s radostí konstatoval, jak Pán Bůh dal církvi dobré papeže. I proto se přítomní modlili za požehnanou volbu papeže nového,“ dodal Robert Huneš.

Osobně ve Vatikánu

Někteří věřící se koncem dubna vydali do Vatikánu na předem plánovanou kanonizaci italského mladíka Carla Acutise při Jubileu teenagerů, a byli tak přítomni poslednímu rozloučení s papežem. Do Říma se vypravili také Zdeněk Macháček s dcerou Alenou z Českých Budějovic. „Byli jsme s dcerou součástí skupiny, já jako doprovod teenagerky,“ vysvětluje muž. „Odjížděli jsme oba s různorodým očekáváním, jak díky odložené kanoni-

Diecézní biskup Vlastimil Kročil s papežem Františkem.

zaci Carla Acutise po úmrtí papeže Františka, tak určitým úvahám o zastávce cestou tam i zpět v oblíbených Alpách. Čas strávený na této cestě však prověřil naši ochotu a schopnost nelpět na svých vlastních představách a plánech. Zpětně bych naši cestu parafrázoval vtipem: Když chceš Boha pobavit, pověz mu o svých plánech. S dcerou jsme se prvně účastnili takovéto významné události přímo ve Vatikánu u baziliky sv. Petra, kde jsme se rozloučili s papežem Františkem. I tak se ale naše cesta z velké části nesla v duchu Carla Acutise. Na neděli jsme se přesunuli do Assisi, kde je pohřben, abychom byli blíže jemu samotnému a jeho odkazu. Zřetelně bylo vidět během naší cesty proměnu celé naší skupiny, její stmelování. Domů si oba odvážíme zajímavé vzpomínky, nová přátelství, nové životní výzvy a věřím, že i požehnání a inspiraci pro naši rodinu," dodává Zdeněk Macháček.

Ve skupině byl také osmačtyřicetiletý Josef Macháček ze Zdic. „Jel jsem ještě na pozvání papeže Františka jako doprovod svých dětí na setkání teenagerů, ve skupině nás bylo celkem pětaticet. Místo setkání jsme se s papežem rozloučili na pohřbu. Vnímám to jako symbol, že mladí jsou budoucnost církve, a že je papež František chtěl mít při svém rozloučení. V neděli jsme pak jeli navštívit blahoslaveného Carla Acutise do Assisi, který měl být ten den papežem svatořečen. Hodně jsem zde mimo jiné myslel i na naši českou církev, kněze a farní společenství. Na naší partě ve čtyřech dodávkách bylo zajímavé pozorovat, jak se mladí postupně tmelí a vytvářejí krásné společenství, také díky mladému knězi Matějovi," dodal Josef Macháček.

Odměna za těžký život

Se Svatým otcem se v roce 2019 potkala i Anna Pospíšilová ze strakonické Charity: „Zpráva, že umřel papež, mě hluboce zarmoutila, protože nás opustil velký člověk a velký pastýř. Měla jsem štěstí, že jsem se s ním setkala osobně a dostala požehnání. Byli jsme u něj s naší klientkou paní Vilemínou Kopačkovou, která byla velmi unesena, když se ocitla před papežem. Tehdy jí podal ruku a udělal křížek na čele. Setkání bylo odměnou za těžký život, který v minulosti měla. Byla ve Vatikánu jako zástupce obyvatel z Domu klidného stáří sv. Anny v Sousedovicích a zpátky přinesla pro všechny požehnání. Dlouho pak všem vyprávěla, jaký to byl krásný a nezapomenutelný zážitek. Svatý otec nás přivítal

Pěvecký sbor Mendík s papežem 27. září 2017.

s otevřenou náručí i krásným úsměvem a dnes už se na nás se shora dívají společně."

Papež František miloval nuzné, což oceňoval i ředitel českobudějovické Diecézní charity Jiří Kohout. Osobně se s ním setkal dvakrát v roce 2018 a 2019 při předání Požehnaného ležáku, piva z pivovaru Budějovický Budvar, jehož výtěžek podpořil charitu. „Pro mě byl papež František příkladem křesťana, který praktickými skutky projevoval svoji víru a byl přirozený a normální. To je překvapivě něco, čím nejvíc zaujal veřejnost, a některé dokonce provokoval. Pro mě, zodpovědného za Charitu v naší diecézi, bylo velice povzbuzující, že v čele církve stojí člověk, který žije charitu čili milosrdnou lásku. Byl tady pro druhé, především pro lidi v nouzi, kterým ukazoval Boží lásku a blízkost. Měl odvahu políbit nohy vězni, obejmout bezdomovce, navštívit uprchlický tábor, ale i napomenout státníky. Dvakrát jsem se s ním osobně setkal při generální audienci. Nešlo o žádný rozhovor, ale tzv. jen o podání ruky a pohled do očí. Jsem za tuhle možnost Pánu Bohu vděčný," dodává Jiří Kohout.

Mendík ve Vatikánu

Za papežem se vydal v září 2017 studentský smíšený pěvecký sbor Mendík při českobudějovickém Gymnáziu J. V. Jirsíka. „Setkání s papežem před osmi lety bylo pro mě i pro studenty neobyčejně silným zážitkem," vzpomíná sbormistryně Olga Thánová. „Uprostřed velmi oficiální a diplomatické audience přistoupil k našemu pěveckému sboru Mendík hluboce lidský, pokorný a moudrý člověk, který skromně poprosil o píseň a modlitbu za jeho další duchovní práci. Pro mě osobně byl Svatý otec nesmírně důležitým a pokrokovým papežem, který v rámci možností dokázal reagovat na proměnu doby. Moc bych si přála, aby v katolické církvi působilo co nejvíce takových osobností," uvedla Olga Thánová.

Do Vatikánu jeli na doporučení P. Josefa Prokeše, absolventa Gymnázia Jana Valeriána Jirsíka, a díky pozvání velvyslance Pavla Vošalíka. Mendík se ve středu 27. září 2017 zúčastnil generální audience. Velvyslanec jim domluvil místa přímo pod tribunou a předem věděli, že až je ceremoniál vyzve, mohou papeži zazpívat. Před plným svatopetrským náměstím zazpívali asi šest písní, dokud k nim Svatý otec nedošel. Požehnal jim a vyfotil se s nimi. „Studenti v našem sboru

Foto: archiv Františka Talíře

Jihočeský politik František Talíř s papežem.

Mendík nejsou všichni duchovně založeni, ale papež František je všechny okouzluje a setkání s ním bude pro ně úžasným zážitkem na celý život," uvedla po návratu Olga Thámová. Mezi účastníky byla tehdy šestnáctiletá Eliška Samohýlová z Hrdějovic. „Papež František byl pro mě vždycky nesmírně inspirativní osobností," svěčila se po papežově úmrtí dívka, která tehdy stála jen pár kroků od papeže. „Dodnes mám před očima jeho upřímný a srdečný úsměv, který mě naplnil klidem a radostí. Vždy jsem v něm viděla jistotu, že církev je v dobrých rukou, a věřila jsem, že díky němu by mohla projít změnami směrem k větší otevřenosti a pochopení pro současný svět. Často si vybavuji jeho slova: Dokud dýchám, doufám. A právě díky této jeho naději a lidskosti věřím, že na jeho místo přijde někdo alespoň z poloviny tak laskavý a upřímně se zajímající o dění ve světě, jako byl on," dodává.

Životní setkání tehdy komentovala i její vrstevnice Johanka Paňhová. „Na vlastní oči jsme viděli Svatého otce, tak srdečného a usměvavého se zvláštní schopností vyvolat neskutečnou radost všech lidí bez rozdílu víry, rasy, společenského postavení," řekla. „Bylo ohromující, s jakou skromností a vřelostí k nám tehdy přistoupil a jak obyčejně nás poprosil ještě o jednu píseň," přidal Jan Vaclík. „Moment prosté laskavosti byl pro mě největším zážitkem mezi nádherou a velkolepostí starověkých památek, renesančních kostelů a barokních fontán," dodal po návštěvě Vatikánu a výjimečném setkání s papežem. „Nejsilnější byla audience, kde jsem stála od papeže méně jak dva metry," připojila vzpomínku tehdy sedmnáctiletá Marie Fabiánová. „Bylo to neuvěřitelné: tisícový dav lidí nás pozoroval a my měli obrovskou čest zazpívat papeži a celému Vatikánu," dodala.

Moudrý muž s pokorou

Pozvání souboru Mendík zařídil nynější vodňanský farář P. Josef Prokeš. „S papežem Františkem jsem se setkal především jako s teologem, který mě velmi ovlivnil. Při studiích v Římě, kdy jsem se zabýval vztahem církve a světa, jsme hodně vycházeli z jeho textu Evangelii Gaudium. Ukázal mi nový pohled na evangelium a na přístup ke světu. Konkrétně třeba jeho zásada, že je důležitější začínat nové procesy než bránit nějaké pozice. Nebo že je důležité začít v realitě světa, právě v takové, jaká je, než začít u ideálů. Na jeho pastýřské službě mě oslovovala hlavně schopnost použí-

vat symbolické vyjádření, kdy tím, co dělal a jak to dělal, mluvil často pro dnešního člověka srozumitelněji než skrze samotná slova," doplnil kněz.

Papeže Františka si oblíbila i archeoložka Jihočeského muzea v Českých Budějovicích Zuzana Thomová, která se s ním setkala při audienci v roce 2019: „Z mého pohledu to byl neuvěřitelně milý člověk s nadhledem a velkým rozhledem. Moudrý muž s pokorou, tedy takový, jaký by asi papež měl být. Pocházel z mé oblíbené Latinské Ameriky, z Argentiny, takže i mentalitou mi byl blízký. I když jsem měla ze setkání trému, nakonec vše dopadlo úplně jinak: tréma se nekonala, protože František byl velmi bezprostřední. Pro mě byl úctyhodný představitel katolické církve bez potřeby vnějšího pozlátka."

S míčem na audienci

Za papežem se vydávali i jihočeští lidovečtí politici. „Na setkání s papežem Františkem nikdy nezapomenu, na jeho slova a láskyplný pohled. A hlavně na radu, kterou mi dal, že politiku je nutné žít jako službu druhým. Věřím, že se už nyní za nás v nebi přimlouvá," uvedl František Talíř, náměstek ministra životního prostředí. Zprávu o úmrtí se dozvěděl v pondělí, kdy se chystal na zajímavou akci. „Už rok se každý měsíc setkáváme k adoraci Nejsvětější svátosti v kostele na Malšíně. Tahle pondělní adorace byla vzácná tím, že jsme se mohli společně modlit za papeže Františka a mně samotnému přinesla do srdce velký pokoj," dodal František Talíř.

V červnu 2022 se s papežem setkal i poslanec Jan Bartošek. „Setkání pro mě bylo mimořádně silným zážitkem, na který nikdy nezapomenu. Jako zástupce křesťanské sportovní organizace Orel jsem při setkání na Svatopetrském náměstí papeže požádal, aby nám požehnal reliéf svaté Ludmily, která je patronkou rodin, matek, babiček, vychovatelů mládeže, ale také Orla. Papež byl velmi srdečný. Nejenže nám dal požehnání, ale ocenil i naši práci s mládeží. Potěšil ho i náš dar, kterým byl fotbalový míč z Česka. Pod sakem jsem měl ještě jeden míč tzv. na tajňačku a zeptal se ho, jestli by se na něj podepsal pro orelské fotbalisty. S úsměvem svolil a napsal na něj papež František. Tím nám udělal obrovskou radost," dodal Jan Bartošek.

Radek Gális

Personalialia

A/ Ustanovení:

R. D. Michał Wojciech SIERADZAN je od **1. 4. 2025** jmenován spirituálem **Diecezně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater**, vikariát České Budějovice-město (č. j. 594/2025).

B/ Životní jubilea:

R. D. Mgr. Jan HAMBERGER, oslavil **25. 4. 2025** své **čtyřicáté páté narozeniny**.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

Papež František a biskupové pastýři naší vlasti

Když jsme v médiích sledovali události spojené s úmrtím a pohřbem Svatého otce Františka, byl důraz kladen převážně na záležitosti na úrovni celosvětové Církve, do kterých jeho pontifikát zasáhl, či je ovlivnil.

Hojně citovaná byla například informace, že papež František jmenoval nové kardinály, kteří v dnes ve Svatém kolegiu tvoří většinu. František jmenoval 163 kardinálů, z nichž pouze 30 bylo jmenováno „za zásluhy“ o Církev, tedy ve věku, kdy se už nemůžou účastnit volby papeže.

Proto si jen málokdo uvědomí, že kromě biskupa v Hradci Králové – Mons. Jana Vokála (byl jmenován papežem Benediktem XVI. dne 3. dubna 2011) – všechny ostatní sídelní biskupy naší vlasti jmenoval právě nedávno zesnulý papež František. Dne 19. března 2015 byl biskupem českobudějovickým jmenován Mons. Vlastimil Kročil, 12. února 2016 biskupem plzeňským Mons. Tomáš Holub, 13. května 2022 arcibiskupem pražským a primasem českým Mons. Jan Graubner, 26. května 2022 biskupem brněnským Mons. Pavel Konzbul, 4. července 2023 biskupem ostravsko – opavským Mons. Martin David, 23. prosince 2023 biskupem litoměřickým Mons. Stanislav Přibyl a 9. února 2024 arcibiskupem olomouckým a metropolitou moravským Mons. Josef Nuzík.

Papež František jmenoval i větší část pomocných biskupů pro naše diecéze: pro brněnské biskupství 29. května 2016 Mons. Pavla Konzbulu (titulární biskup v Litomyšli, dnes biskup brněnský), pro ostravsko – opavské biskupství 7. dubna 2017 Mons. Martina Davida (titulární biskup v Tucca di Numidia, dnes biskup ostravsko – opavský), pro arcibiskupství olomoucké 5. července 2017 Mons. Josefa Nuzíka (titulární biskup v Castra Galbae, dnes arcibiskup olomoucký) a Mons. Antonína Baslera (titulární biskup diecéze Vaga), pro arcibiskupství pražské 23. prosince 2018 Mons. Zdeňka Wasserbauera (titulární biskup v Butrint) a pro biskupství královéhradecké 2. prosince 2024 Mons. Prokopa Brože (titulární biskup v Litomyšli).

Papeže Františka a Svatý Stolec na diplomatické úrovni v České republice v čase jeho nástupu do služby na Petrově stolci (zvolen 13. března 2013) zastupoval apoštolský nuncius Mons. Giuseppe Leanza, kterého do tohoto úřadu jmenoval 15. září 2011 papež Benedikt XVI. Papež František pak jmenoval nunciem v ČR 21. září 2018 Mons. Charlese Daniela Balva a po něm se stal 1. května 2022 nunciem Mons. Jude Thadeus Okolo.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhich, O.Cr., Ph.D.

KODEX KANONICKÉHO PRÁVA

Kánon 375:

§ 1. Biskupové jsou z božského ustanovení nástupci apoštolů skrze Ducha svatého, který jim byl dán, jsou v církvi pastýři, a jako takoví jsou učitelé víry, kněží posvátné bohoslužby a služebníci řízení církve.

§ 2. Biskupským svěcením přijímají biskupové službu posvěcování, učení a řízení, kterou mohou vykonávat podle její povahy pouze v hierarchickém společenství se sborem v čele s papežem.

Kánon 376:

Diecézní biskup je ten, kterému byla svěřena péče o diecézi; ostatní jsou nazýváni titulární biskupové.

Kánon 377:

§ 1. Papež buď svobodně biskupy jmenuje, nebo zákonně zvolené potvrzuje.

BISKUP MONS. VLASTIMIL KROČIL A VIKARIÁT PÍSEK VÁS ZVOU NA

DIECÉZNÍ 2025
POUŤ RODIN
SOBOTA 14.6. | PÍSEK

10.00 RŮŽENEC | 10.30 MŠE SV.
ODPOLEDNÍ PROGRAM

MARTINA FÜRSTOVÁ UMÍTE EFEKTIVNĚ KOMUNIKOVAT? INTERAKTIVNÍ PŘEDNÁŠKA	JANA A VOJTĚCH MAŠTÁLKOVÍ I RODIČE JSOU LIDI! ROZHOVOR U KÁVY MODEROVANÝ FRANTIŠKEM TALÍŘEM	TEÁTR PAVLA ŠMÍDA O PAVLÍKOVÍ & JEHO HVĚZDĚ DIVADLO PRO CELOU RODINU
---	--	---

SOUTĚŽNÍ STANOVISŤE PRO DĚTI
Pouť se koná v rámci městských slavností Dotkní se Písku

WWW.DIECEZNIPOUT.CZ
TUTO POUŤ FINANČNĚ PODPÓŘILO
MĚSTO PÍSEK A BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKE

Řekněte Ježíšovi, že Ho máme rádi.

„Pane, ty víš všechno- ty víš, že tě miluji!“ (Jan 21, 17)

(KVĚTEN 2025, z nedělní liturgie 4. května, 3. neděle velikonoční)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Ježíš vstal z mrtvých. Jaká radost vidět Ho znovu živého! I když teď Ježíš není stále s nimi, učení jsou často spolu. Jednoho dne rybaří na jezeře poblíž břehu, ale sítě jsou ještě prázdné.

Někdo z břehu na ně volá: „Hodte sítě na pravou stranu!“. Udělají to, a když je vytáhnou, jsou plné ryb! A teď Ho poznají! Je to Ježíš! Šimon Petr se

Po jídle se Ježíš zeptá Šimona Petra: „Miluješ mě?“ On odpoví: „Pane, ti víš, že tě mám rád!“. Ano, Ježíš věří v Petrovu lásku a požádá ho, aby se stal o jeho lid, až On vstoupí do nebe.

Regina z Filipín: Po přestávce začíná hodina a ve třídě je ještě trochu zmatek. Během hry se spolužačky pohádaly a i Regina je do toho zapojená.

Paní učitelka zadá úkol ke psaní a jedna holčička, která se před tím hádala, poprosí Reginu: „Půjčíš mi pero?“ Ale Regina neodpoví, protože ji po té hádce nechce mít ráda!

To samé udělají ostatní spolužačky. Nikdo jí nechce pomoci. Regina vidí, že je v nesnázích a pomyslí si: „V té holčičce je Ježíš...“. Dá jí pero a je šťastná, že se jí podařilo milovat!

© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí fokolare založeného Chiarou Lubichovou.

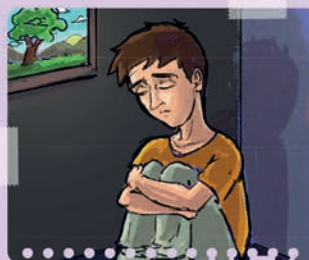
SLOVO ŽIVOTA

(Iz 43, 19)

„He, činím něco docela nového a už to raší. Nevíte o tom?“

Izraelský národ prožívá velmi těžké období: jeruzalémský chrám byl zničen a mnoho lidí bylo vyhnáno do Babylonie. Všechny jejich jistoty se zhroutily.

I my můžeme prožívat podobné těžké chvíle: když se cítíme osamělí nebo daleko od toho, co známe.

Ale Bůh nás nikdy neopustí, působí v životě každého člověka, neustále dělá „nové věci“, i když si toho vždy nevšimneme nebo nedokážeme pochopit jejich význam.

„Nevracíme se už do minulosti, abychom s lítostí vzpomínali na nenávratně ztracené úspěchy anebo oplakávali vlastní chyby. Pevně věříme v působení Boha, který může i nadále činit „nové věci“ (...) [1].“

„Studuji na státním gymnáziu a ocitla jsem se v odlišném prostředí s chabými hodnotami. Spolužáci se mi začali vysmívat a cítila jsem se osamělá. Bylo to těžké, hledala jsem Boha, abych se mu svěčila.“

Jednou můj spolužák mluvil špatně o cíkanech a říkal, že by je nejraději všechny zabil. Zastala jsem se jich a řekla jsem, že každý člověk má právo na život a že Bůh má nádherný plán lásky s každým člověkem.

Potichu mi naslouchal a byl překvapený, pak mi řekl: „Máš zajímavé názory.“ Hodně jsme spolu mluvili a já jsem našla nového kamaráda.

D. Slovensko

Rok 2025 je výjimečný tím, že datum pravoslavných Velikonoc se shoduje s datem ostatních křesťanských denominací. Prožijme tento svátek všichni společně s radostí, vírou a nadějí.

Upravila Encar Javaloyes, ilustrace: Guili Rodriguez, www.teens4unity.com

KVĚTNOVÝ Nezbeda a Cvrček

V květnovém výtisku Nezbedy čtenáři naleznou první díl z životních osudů františkánského kněze a mučedníka Maxmiliána Kolbeho „Rytíř Neposkvrněné“, rozhovor s Terezou Buchtovou „Každý z nás je jedinečný“, povídku „Lída slaví“, zamyšlení nad Dnem matek „Poděkuj mamince“ a poslední díl komiksu o sv. Carlo Acutisovi. Nechybí tradiční rubriky Humor, Správná čtyřka, Vlčí doupě, Převratní objevy a Pro bystré hlavy.

Květnový Cvrček učí malé čtenáře mít rád všechny tvory, protože je Bůh stvořil moudře a prospěšně.

Bližší informace: www.casopisnezbeda.cz

Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky.

PRACOVNÍ LIST K BLAHOSLAVENÉ IMELDĚ

Milé děti, tento měsíc se seznámíme s blahoslavenou Imeldou.

Vypracujte pracovní list o blahoslavené Imeldě níže a správně vyplněný nám ho pošlete na katechetky@bcb.cz. Ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce, kteří od nás dostanou malý dárek; proto nezapomeňte připsat svoji adresu.

Blahoslavená Imelda Lambertini byla velmi _____ dívka, která žila ve _____ století v _____. Od mala měla velkou touhu po _____ a snila o tom, že se stane _____. Její víra byla silná a _____, a proto se rozhodla, že chce přijmout svátost _____, což byl pro ni velmi důležitý _____. Imelda byla velmi _____ a pomáhala druhým. Vždy se s láskou modlila a snažila se žít podle Ježíšova _____. I když v té době bylo zvykem, že děti mohly ke svatému _____ až od 12 let, Imelda přijala svatou _____ už v 11 letech. Ten den byla tak _____, že se jí dostalo velkého _____. Po přijetí Pána Ježíše se jí na tváři objevil _____ a její srdce bylo naplněno _____. Děti, blahoslavená Imelda nás učí, jak je důležité mít víru a touhu po _____. Můžeme se od ní učit, jak být laskaví a pomáhat druhým, a jak se _____ a důvěřovat _____ ve svých životech.

Ludmila Veselá

Do volných míst v pracovním listu doplňte správná slova z těchto možností:

14, Bohu, Eucharistie, hostii, Itálii, zbožná, Ježíši, laskavá, modlit, neochvějná, okamžik, Pánu Ježíši, přijímání, požehnání, radostí, svatou, šťastná, učení, úsměv.

Kdo je pohřben v bazilice na Esquilinu?

S kým odpočívá papež František v bazilice Santa Maria Maggiore (Panny Marie Větší, neboli Sněžné)?

Častá otázka, která vyvstane v mysli při událostech posledních dní. Je nutno podotknout, že František není jediným papežem pohřbeným v této bazilice (jak chybně informovala média během jeho pohřbu). Před ním tak učinilo sedm papežů, kteří v různých dobách zvolili starobylou mariánskou baziliku na Esquilinském pahorku jako místo pro uložení svých ostatků.

Naši generaci možná rozhodnutí papeže Františka překvapilo, neboť jsme po desetiletí vnímali jako pohřebiště papežů pouze baziliku sv. Petra na Vatikánu. Zatím posledním papežem, pohřbeným mimo baziliku sv. Petra, byl papež Lev XIII. (Vincenzo Gioacchino Raffaele Luigi Pecci, 1810–1903, papežem od 1878) v Arcibazilice Nejsvětějšího Spasitele a svatých Jana Křtitele a Jana Evangelisty (Bazilika sv. Jana v Lateráně). Během jeho pontifikátu proběhla velká rekonstrukce této katedrály římského biskupa, včetně rozšíření presbytáře. Papež byl po své smrti 20. července 1903 prozatímně uložen do Vatikánské baziliky a koncem roku 1924 přenesen do své hrobky v Lateránské bazilice.

Mimo Vatikán je pohřbeno více než sedmdesát papežů, z nichž třicet i poměrně daleko od Říma. Asi čtyřicet papežů si však navzdory volbě Věčného města za místo svého pohřbení nezvolilo baziliku sv. Petra, ale dali přednost jiným chrámům v Římě. V lateránské bazilice je pohřbeno dvacet dva papežů.

Pět papežů dalo přednost chrámu Santa Maria sopra Minerva a bazilice sv. Vavřince za hradbami. Tři papežové jsou pohřbeni v bazilice sv. Pavla za hradbami a pouze jeden, Klement XIV. (Giovanni Vincenzo Antonio Ganganelli, 1705–1774, papežem od 1769) si vybral kostel Dvanácti Svatých Apoštolů. Konečně, jak již bylo zmíněno, sedm papežů před papežem Františkem zvolilo za místo svého odpočinutí baziliku Panny Marie Větší. Prvním papežem, který se rozhodl pro hrob v Santa Maria Maggiore, byl Honorius III. (Cencio Savelli, 1150?–1227, papežem od 1216). Své přání vyjádřil během svého pontifikátu několikrát, zřejmě i kvůli tomu, že byl kanovníkem této baziliky. Ta v jeho době již patřila k nejvýznamnějším v celém katolicismu. Honorius III. také oficiálně potvrdil řád dominikánů a františkánů.

Dalším papežem pohřbeným v mariánské bazilice byl Mikuláš IV.

Bazilika Santa Maria Maggiore patří mezi nejvýznamnější kostely v Římě.

(Girolamo Masci, 1227–1292, papežem od 1288). Zvolen byl 15. února 1288 po jedenáctiměsíčním neobsazení stolce sv. Petra a volbu přijal až napodruhé. Stal se prvním papežem františkánského řádu. Jeho palác byl postaven hned vedle baziliky a 4. dubna 1292 v něm také zemřel. Hrobku pro něho vytvořil až po třech staletích umělec a architekt Domenico Fontana (1543–1607). Podobiznu Mikuláše IV. nalezneme na mozaice v apsidě baziliky z konce 13. století.

Sixtinská kaple není pouze v papežském paláci ve Vatikánu. Možná vás překvapí, že kaple stejného názvu je také v bazilice Santa Maria Maggiore (nese název kaple Narození Páně). Tuto kapli pro papeže Sixta V. (Felice Peretti, 1521–1590, papežem od 1585), dalšího papeže z františkánského řádu, postavil Domenico Fontana. Umělec navrhl kruhový prostor a do jeho středu umístil impozantní *ciborium*, dílo sochaře Lodovica Del Duci (1551–1601). Pod ním se nachází první betlém v historii, který vytvořil Arnolfo di Cambio (kolem 1245–1302/1310) na zakázku papeže Mikuláše IV. Sixtus V., který má v kapli Narození Páně náhrobek, dal do této kaple z baziliky sv. Petra přenést také ostatky jednoho ze svých předchůdců – sv. Pia V. (Antonio Michele Ghislieri, 1504–1572, papežem od 1566, svatořečen 1712), papeže z dominikánského řádu. Pius V. svůj pontifikát směřoval po cestě pokory, náboženské důslednosti, boje proti reformaci, převahy modlitby, naprostého zřeknutí se okázalosti a všech těch známek opulentnosti, které často charakterizovaly existenci jeho předchůdců. Zvolen byl 7. ledna 1566 v konkláve, kterému dominovala postava kar-

dinála Karla Boromejského (1538–1584), který přesvědčil 53 kardinálů, aby zvolili Michele Antonia Ghislieriho – Pia V. Právě Karel Boromejský byl arciknězem baziliky na Esquilinu.

V Pavlínské kapli (Cappella Paolina), nebo také v kapli Borghese, kterou navrhl architekt Flaminio Ponzio (1560–1613) na přání papeže Pavla V. (Camillo Borghese, 1552–1621, papežem od 1605) z rodiny Borghese, se nachází milostný mariánský obraz Panny Marie – *Salus Populi Romani* (Spása římského lidu). Tento starobylý obraz – namalovaný podle tradice nikoli lidskýma rukama – papež František uctíval a velmi často k němu přicházel na soukromou modlitbu. I přesto, že jméno papeže Pavla V. čteme na mohutné fasádě baziliky sv. Petra na Vatikánu, dal se tento papež pohřbít ve své kapli v Santa Maria Maggiore. Pavel V. dal do této kaple přenést také ostatky svého předchůdce Klementa VIII. (Ippolito Aldobrandini, 1536–1605, papežem od 1592) a to opět z baziliky ve Vatikánu. Pod touto nádhernou mariánskou kaplí se nachází rodinná hrobka knížat Borghese, kde odpočívá mimo jiné také sestra císaře Napoleona I. – Paolina (1780–1825), manželka knížete Camilla II. Borghese (1775–1832).

Posledním papežem pohřbeným před papežem Františkem v Santa Maria Maggiore byl Klement IX. (Giulio Rospigliosi, 1600–1669, papežem od 1667), který byl v začátcích své církevní kariéry kanovníkem kapituly zdejší baziliky.

V bazilice Santa Maria Maggiore odpočívají také kardinálové a jiní preláti, ale také mnozí představitelé šlechtických rodin Věčného města. Málokdo z turistů a poutníků, kteří jsem přicházejí, si povšimne v pravé boční lodi náhrobní desky krypty rodiny Bernini. Je na ní vyryto také jméno nejvýznamnějšího barokního sochaře a architekta Gian Lorenza Berniniho (1598–1680), tvůrce slavné kolonády na náměstí sv. Petra ve Vatikánu. Je zde pohřben i jeho otec Pietro (1562–1629), který se podílel na výzdobě Pavlínské kaple.

Hlavní mariánskou baziliku v Římě máme v našich církevních dějinách spojenou také s našimi slovanskými věrozvěsty sv. Cyrilem – Konstantinem (827–869) a jeho bratrem Metodějem (813–885). Zde počátkem roku 868 (někteří uvádějí datum 2. února) položil papež Hadrián II. (792–872, papežem od 867) na oltář bohoslužebné knihy v staroslověnském jazyce a tím

Rakev papeže Františka před bazilikou Panny Marie Větší.

schválil liturgii v tomto jazyce. Tuto skutečnost připomíná i pamětní deska v baptisteriu baziliky. Nedaleko vchodu do pravé boční lodi, za náhrobkem Klementa IX., se nachází náhrobek Maximiliána z Pernštejna (1575?–1593), moravského šlechtice, olomouckého kanovníka, komořího papeže Klementa VIII. (zde pohřbeného) a jeho zvláštního vyslance k polskému králi Zikmundovi III. Vasa (1566–1632). Tento náhrobek dala zhotovit jeho sestra Polyxena (1566–1642) provdaná z Rožmberka, později manželka nejvyššího českého kancléře Zdeňka Vojtěcha Popela z Lobkowicz (1568–1628). Maximiliánova slibná kariéra skončila jeho náhlým úmrtím 2. září 1593.

V kryptě kanovníků zdejší baziliky jsou pohřbeni Mons. Josef Bezdíček (1902–1972), vicerektor české papežské koleje Nepomucenum v letech 1935–1963 a Mons. František Planner (1912–1999), rektor Nepomucena mezi roky 1964–1977. Oba byli kanovníky papežské kapituly této baziliky.

Některá média uvádějí, že papež František tuto „baziliku zázraků“, jak jí nazývají Římané, navštívil 126krát. Nelze se tedy divit, že právě v ní si zvolil místo svého posledního odpočinku. Vždyť je tam ve společenství těch, kteří se snažili plnit Boží vůli, službou Bohu i lidem a ukazovali, že ve svém životě nemáme promarnit velké dary, které nám dal Bůh.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 4. 5.** 11:00 Řím: poutní mše svatá
- 6. 5.** 9:00 Č. Budějovice, biskupství: kněžský den
- 18. 5.** 10:00 Nepomuk: poutní mše svatá
- 20. 5.** 9:00 Hosín: setkání vikářů
- 25. 5.** 9:00 Písek: mše sv. s udílením svátosti biřmování
- 26. 5.** 14:30 Praha: komise ČBK pro laiky a hnutí
- 29. 5.** 17:00 Č. Budějovice, katedrála: mše svatá (slavnost Nanebevstoupení Páně)
- 31. 5.** 10:00 Vimperk: mše svatá
- 31. 5.** 17:00 Kájov: mše svatá
- 1. 6.** 10:00 Veselí nad Lužnicí: mše sv. s udílením svátosti biřmování
- 5. 6.** 10:00 Praha: ekonomicko-právní komise ČBK
- 8. 6.** 9:00 Č. Budějovice, katedrála: mše sv. s udílením svátosti biřmování
- 10. 6.** 9:30 Praha: stálá rada ČBK
- 13. 6.** 10:00 Č. Budějovice, katedrála: mše sv. na poděkování za 10 let biskupské služby
- 14. 6.** 10:00 Písek: mše sv. (diecézní pouť rodin)
- 15. 6.** 10:00 Č. Budějovice, kostel sv. Vojtěcha: mše sv. s udílením svátosti biřmování

Změna vyhrazena

Nepomuk oslavil 10. výročí Svatojánského muzea

Během víkendu 22.–23. března se v Nepomuku konala tradiční Jarní Svatojánská pouť. V letošním doprovodném programu poutí připomněla 10. výročí od znovuoobnovení Svatojánského muzea Nepomuk.

Letošní pouť zahájila již v sobotu 22. března ve 14:00 přednáška v sále Arciděkanství Nepomuk. Jan Luštinec, dlouholetý ředitel Krkonošského muzea v Jilemnici, připomněl osobnost hraběte Jana Nepomuka Harracha, který byl významnou osobností politického, hospodářského a kulturního života ve druhé polovině 19. století. Z Harrachových textů při té příležitosti četl básník a esejista Pavel Hoza.

Hned po úvodní přednášce (v 15:15) vyšlo od budovy arciděkanství procesí ke hrobu P. Jana Strnada, zakladatele Svatojánského muzea a zhruba v 15:30 se u hrobu P. Jana Strnada na nepomuckém hřbitově konala společná modlitba. Lidé se pak znovu setkali v budově Arciděkanství Nepomuk při přednášce věnované zakladateli muzea P. Janu Strnadovi. Přednášel P. Vítězslav Holý, který se velkou měrou zasloužil na obnovení Svatojánského muzea v roce 2015.

V neděli 23. března v 9:45 hodin vyšlo od nepomuckého arciděkanství procesí ke kostelu sv. Jana Nepomuckého. Sochu světce nesli členové Matice sv. Jana Nepomuckého v červených pluviálech. V průvodu je následovali kněží, členové pěveckého sboru „*Canto nepomucenum*“ i mnoho lidí z široké veřejnosti.

Na začátku mše svaté předal pan Vladimír Vokurka, starosta města Nepomuk, pamětní **Svatojánské kříže „Most mezi národy“** za upevňování dobrých vztahů a kultu sv. Jana Nepomuckého ve světě třem osobnostem: kardinálu Dominiku Dukovi, českobudějovickému biskupu Vlastimilu Kročilovi a Zdeňku Bergmanovi, řediteli Slavností Navalis Praha.

Slavnostní mši svatou celebroidal emeritní arcibiskup pražský kardinál Dominik Duka; koncebrovali českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil a nepomucký farář P. Jiří Špiřík. Oslavy k 10. výročí Svatojánského muzea Nepomuk završilo v hudebním sále arciděkanství vystoupení sopranistky Michely Katrákové s názvem „*Malý koncert pro velkého světce*“.

Doprovodný kulturní program letošních oslav organizovala Štěpánka Kodýdková, ředitelka Svatojánského muzea za finanční podpory města Nepomuk. K výročí Svatojánského muzea Nepomuk byl vydán sborník, který je k zakoupení v muzeu.

Pavel Motejzík, místostarosta města Nepomuk

O zakladateli Svatojánského muzea P. Janu Strnadovi přednášel P. Vítězslav Holý.

Procesí od Arciděkanství Nepomuk do kostela sv. Jana Nepomuckého.

Diecézní biskup Mons. Vlasztimil Kročil přebírá pamětní Svatojánský kříž od nepomuckého starosty Vladimíra Vokurky.

Slavnostní mše svatá.

Otec biskup Vlastimil promluvil ve vatikánské bazilice sv. Petra

Více než 2000 poutníků ze všech českých a moravských diecézí vykonalo koncem března Národní pouť do Říma při příležitosti Jubilejního roku 2025. Poutníci kromě dalšího bohatého programu prošli Svatými branami čtyř papežských bazilik (sv. Petra ve Vatikánu, baziliky v Lateránu, baziliky sv. Pavla za hradbami a baziliky Panny Marie Větší).

Baziliku sv. Petra zaplnily při bohoslužbě 29. března 2025 davy poutníků z České republiky.

Mons. Vlastimil Kročil při promluvě ve svatopetrské bazilice.

Pro více než 100 poutníků z Českobudějovické diecéze byla letošní pouť do Říma jedinečnou příležitostí k prohloubení duchovního života a také k setkání s věřícími z celé naší země. „Byla to pro nás nesmírně obohacující zkušenost,“ řekl jeden z účastníků pouti. „Měli jsme možnost společně se modlit, prožívat silné duchovní okamžiky.“

Jedním z nejvýznamnějších bodů programu Národní pouti byla bohoslužba ve vatikánské bazilice sv. Petra v sobotu 29. března 2025. Poutníci se nejprve vydali procesím z náměstí Piazza Pia do Vatikánu (tradiční Via della Conciliazione), aby společně vešli Svatou branou do baziliky svatého Petra na slavnostní bohoslužbu celebrowanou kardinálem Dominikem Dukou. Mezi koncelebranty byl kardinál Michael Czerny, brněnský rodák a současný prefekt Dikasterie pro službu integrálnímu lidskému rozvoji. Obřad přenášela v přímém přenosu Televize Noe a Radio Proglas.

Mše sv. začala osobním pozdravem papeže Františka, který přečetl generální sekretář České biskupské konference P. Roman Czudek.

Promluvu při této slavnostní bohoslužbě pronesl biskup česko-budějovický Mons. Vlastimil Kročil. V kázání připomněl hluboký

význam pouti a Svatého roku, který má kořeny už ve Starém zákoně. Otec biskup také zdůraznil aktuálnost poselství Ježíše Krista, Krále vesmíru, který přichází jako osvoboditel chudých a utlačovaných. „Ježíš přichází, aby osvobodil ze všeho otroctví... aby uzdravil od veškeré vnitřní slepoty, která nedovoluje setkat se s Bohem a vidět bližního,“ řekl biskup Kročil. Připomněl také, že Kristus přináší radostnou zvěst všem. „Těmi 'chudými' jsme ve skutečnosti i my všichni. Každý člověk nějak strádá, každý člověk je do jisté míry chudý.“ V kázání povzbudil otec Vlastimil všechny přítomné poutníky k tomu, aby se nestyděli být hrdými katolickými křesťany a na závěr se pomodlil za papeže Františka: „S láskou také myslíme na ‚Petra našich dnů‘ papeže Františka, a vyprošujeme mu posilu v jeho nemoci. Mějme přitom vždy upřený zrak na toho, o němž svatý Petr vyznal: Ty jsi Mesiáš, Syn Boha živého!“

Celé znění promluvy otce biskupa Vlastimila Kročila v bazilice sv. Petra ve Vatikánu v sobotu 29. března 2025 najdete na webu www.bcb.cz (v sekci Aktuality, zveřejněno 2. 4. 2025).

Petr Samec

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNÍ A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí podněty na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. V tomto dílu pokračujeme v tématu o mezigeneračních vztazích.

Další významnou starozákonní postavou je prorok Jeremiáš. Jeremiáš neprožil jednoduchý život. Nevybral si své poslání, ale Hospodin jej přesto povolal, aby ohlašoval lidem, že jejich blízká budoucnost bude velmi bolestná, budou odvečeni do jiné země a to, co pro ně bylo nejvzácnější, bude zničeno. Hospodin, ústy proroka Jeremiáše, ujišťuje všechny, že přes útrapy, které byly trestem za to, že se od Hospodina vzdálili, je tu stále velká naděje a jistota, že Hospodin svůj lid neopustil.

Jeremiáš žil v 7. století před Kristem v nejtragičtější epoše židovských dějin. Bázlivého a bránícího se proroka Hospodin obtížně přesvědčoval, aby poslání přijal. Není se čemu divit, vždyť mluvit krásná slova, která ostatní lidé chtějí slyšet, je přece mnohem bezpečnější a lepší, než mluvit o tom, co není dobré, co vyvolává hněv a odmítnutí. Hospodin ujišťuje Jeremiáše, že ho znal ještě dřív, než se Jeremiáš narodil. Už tehdy ho posvětil a vybral si ho, aby byl prorokem (Jer 1,5).

Hospodin, stejně jako Jeremiáše, zná i nás. Každý z nás je vepsán do jeho dlaně a s každým z nás má svůj plán. Můžeme se ptát: „Jaký plán má Bůh se mnou?“. Je to plán lásky, protože Bůh nás stvořil ke svému obrazu a On je Lásky. Naším celoživotním úkolem je tento plán stále odhalovat, naplňovat a také šířit kolem sebe. Jsme jako krásné růže, které svou krásou a vůní přitahují hmyz a okrašlují prostředí, ve kterém se nacházejí. Růže má také trny, kterými se tato nádherná květina brání. Každá lidská duše je krásná, protože je stvořena k Božímu obrazu. A každý v sobě máme i trny, kterými se někdy bráníme a ubližujeme svému okolí. Když někdo prožil těžký život, může jeho stáří vypadat jako trnitý keř, kde květy nejsou přes trny ani vidět a nemohou vydávat svou přitahující vůni. Jenže za mnoha trny se určitě skrývá možná bázlivý, drobný až nepatrný květ. V každém člověku je duše, která touží rozkvést, a občas neví jak.

Nejprve je potřeba být vděční za všechno, co jsme v životě prožili. Za krásné chvíle, kdy jsme zářili jako právě rozkvetlá růže, ale i za chvíle, kdy jsme byli na dně a trpěli jsme. Tehdy jsme byli podobní spíše trnům a možná jsme druhé zraňovali. Možná, že jsme i díky tomu něco pochopili, nad něčím se zamysleli a dokázali jsme v našem životě i něco opravit. Je to těžká práce, jelikož mnohem snadněji se odpouští druhým, než sám/a sobě. Jenže kdo se stále dívá zpět do minulosti, podobá se řidiči, který tak často hledí do zpětného zrcátka, že snadno nabourá. Lepší je všechno Bohu odevzdat, pro-

tože On je vždy na naší straně a touží po naší upřímnosti a našem štěstí.

A mladé generaci předáváme tyto cenné zkušenosti. Pomůžeme jim, že tam, kde staří klopýtali a těžce hledali životní cestu, mohou oni snadněji projít. Mladí také mají své trny a musí zvládnout své životní zkoušky a být plně zodpovědní za svá rozhodnutí a jednání. Pokud jim staří ukazují směr a připomínají jim, že v Božím plánu je být co nejvěrnějším obrazem milujícího Boha, budou jako krásné květy zářit do svého okolí, a tak přirozeně přitahovat druhé.

Mgr. Martina Fürstová
Diecézní centrum pro rodinu

JUBILEJNÍ POUTĚ PRO DĚTI

24. května 2025
Sušice
kostel
svatého Václava

odjezd - 8:04 vlak. nádr. ČB
příjezd - 19:57 tam též

doporučená cena: 400,- Kč

blíží informace
PROLIDI.ONLINE
kontakt
VESELA@BCB.CZ

putování, mše svatá, křížová cesta na
“Andělíček”, hry, svačinu s sebou na celý den !!!

BERÁNEK A JINÉ PŘÍBĚHY aneb neboj se vyprávět

Hned na samém počátku postní doby jsme měli možnost zúčastnit se duchovní obnovy v Prachaticích. Duchovní obnova nejen pro katechety probíhala u Sester Boromejek, které nám poskytly téměř rodinné zázemí svého kláštera. Díky tomu jsme se mohli plně soustředit na duchovní program.

Obnovu zahájila mše svatá v klášterní kapli sv. Jana Nepomuka Neumanna s otcem Cyrilem Havlem. Navazující večerní program byl zaměřen na téma milosrdenství a potřebu vyprávění příběhů s tím, že každý náš život je příběhem a je nanejvýš žádoucí do něj vtáhnout i Ježíše. Pomocí vyprávění biblických příběhů je důležité propojovat životy naše, posluchačů i samotného Ježíše.

V sobotu byl celodenní program propojen s pedagogikou Franze Ketta s velikonoční tematikou: dopoledne s otcem Cyrilem (motiv dveří / Svaté brány) a odpoledne na téma Beránek s Jitkou Novákovou a Lucí Jiráňovou. Vyslechli jsme nádherný příběh s úžasnou katechezí. A na závěr jsme si každý pod vedením Lucie uplstili svého beránka.

Večer již většina účastníků odjela domů, ale někteří zůstali až do neděle. V sobotu večer prožili vytrvalci hezkou večerní prohlídku kostela sv. Jakuba Většího s prachatickou patriotkou Lenkou a P. Petrem Plášilem, prachatickým farářem. „Protože kostel sv. Jakuba v Prachaticích patří mezi jubilejní místa k získání plnomocných odpustků, využily jsme i tuto možnost – děkujeme P. Plášilovi za svátost smíření, společnou modlitbu i prohlídku kostela,” říká jedna z účastníků duchovní obnovy.

V neděli jsme s Lenkou odjeli na mši do kostela Narození Panny Marie v Chrobolech, kde jsme obdivovali krásnou postní

výzdobu. Před bohoslužbou jsme ale ještě za krásného počasí vyšli k blízké lesní kapli Panny Marie Lurdské. Za tento bonus navíc jsme byli opravdu rádi. Toto poutní místo se svou křehkou a mnohdy i bolestivou historií, ale díky víře a nasazení mnohých, zůstává oslovujícím a klidným místem pro každého. Velké díky patří všem lektorům a také sestřičce Bohuslavě i všem ostatním.

Pastorační středisko

„Otevři své srdce a projdi branou naděje“

Předposlední víkend v březnu se děti sjely na duchovní obnovu na Ktiši, kde společně strávily čas různými aktivitami. Tématem této duchovní obnovy byl Jubilejní rok: „Otevři své srdce a projdi branou naděje.“

Na úvod programu se děti zamýšlely nad tím, komu nebo čemu je dobré své srdce otevřít a čemu naopak ne. Potom své myšlenky napsaly na papír, z kterého vytvořily srdce, které si úplně na

závěr odvezl domů někdo jiný. Děti dokázaly svá srdíčka otvírat pro druhé i pro Boha, ale nakonec dokázaly svá „srdce“ i darovat. V sobotu pokračoval program prohloubením tématu pomocí dalších aktivit. Děti pantomimicky předvedly některé z emocí, přemýšlely o dobrých vlastnostech kamarádů, při sportovních disciplínách vybily svou energii a zároveň načerpaly síly do dalšího tématu. Tím byla „Brána naděje“: čím vším může člověk ve svém životě procházet a co u toho může zažívat nebylo pro děti vůbec složité. Ukázalo se, že i pro děti je důležitá jedna brána, brána do nebeského království. Domluvili jsme se, že na cestě k této bráně je důležité zapojovat všechny části našeho těla – mysl, ruce, nohy a srdce. Ve skupinkách děti luštily několik hádanek na téma naděje a potom soutěžily v různých sportovních disciplínách. Pomocí materiálu Franze Ketta pak tvořily svou bránu naděje, zaposlouchaly se do příběhu z knihy Malého prince, a nakonec vše odevzdaly ve společné modlitbě.

Pastorační středisko

INFORMACE Z CHARIT

...pomáháme lidem v nouzi...

Charity naučí, jak správně pečovat o své nemohoucí blízké – kurzy jsou bezplatné

Speciální výcvikové pokoje nebo návštěvy a konzultace přímo v domácnostech – takové služby nabízejí Charity, které mají speciální program určený pro vzdělávání těch, kdo se rozhodnou pečovat o svého příbuzného nebo blízkého s omezenou schopností nebo možností pohybu. Jedná se o často stresující období, které přináší mnoho změn do chodu celé rodiny a nesprávná manipulace s těžko pohyblivým člověkem může způsobit zdravotní komplikace jemu i pečujícímu. Charitní odborníci naučí nejvhodnější postupy a doporučí kompenzační pomůcky, které je pak také možné zajistit.

Ve Strakonících funguje výcvikový pokoj od nového roku. Otevřen je zatím jednotlivým zájemcům, ale připravují se i skupinové nácviky např. pro pečující z rodin klientů v terénu a veřejnost. „Člověk omezený v pohybu má opodstatněné obavy z jakékoliv změny a z budoucnosti. Rodina a sociální služby jsou zde od toho, aby tomuto člověku zajistili pocit bezpečí a poskytli mu potřebnou péči. Pokud má pečující obavy, že to nezvládne, je to stresující pro oba. Přitom psychická pohoda je základem dobré péče a spolupráce,“ uvedla ředitelka Charity Strakonice Olga Medlínová. Doplní ji Radka Pechová, vedoucí strakonické výcvikové místnosti: „Znalosti ve využívání vhodných kompenzačních pomůcek a správně prováděná péče výrazně usnadní život jak osobám s různými omezeními, tak pečujícím. Ti také díky nabytým znalostem získají důvěru, že pečování o své blízké zvládnou, a ti tak mohou zůstat ve svém domácím prostředí.“

Českobudějovická Charita nabízí komplexní program podpory neformálně pečujících s návštěvami v domácnostech i v zázemí Charity. „Nabízíme řadu služeb, které může bezplatně využít kdokoli. Poradíme v oblasti sociálních dávek a příspěvků na péči, doporučíme, jak uzpůsobit domácnost, aby vyhovovala péči, na koho se obrátit, pokud by lidé měli obavu, že to nezvládnou sami, ale také jak by se měl pečující starat sám o sebe. Při návštěvách ve speciálně vybaveném výcvikovém pokoji pak s klienty prakticky nacvičujeme, jak s blízkou osobou manipulovat, jak ji například přesouvat z postele na vozík, jak vyměnit inkontinentní pomůcku, jak správně polohovat, jaké pomůcky si mají pořídit,“ doplňuje Kateřina Knytlová z Charity České Budějovice.

Veronika Rybáčková

Kontakty pro zájemce o službu:

Charita Strakonice
– paní Radka Pechová, DiS.,
e-mail: radka.pechova@strakonice.charita.cz,
tel.: 737 617 837

Charita České Budějovice
– paní Bc. Kateřina Knytlová,
e-mail: propecujici@cbudejovice.charita.cz,
tel.: 739 694 843

Odpustit znamená otevřít srdce lásce

Slovo odpuštění známe všichni, ale často vlastně ani nevíme, co se za ním skrývá.

Odpustit neznamena zapomenout nebo schválit provinění druhého, ale je to rozhodnutí uvolnit toho, kdo nám ublížil, ze své moci, již ho dále s sebou nevláčet. Je to vědomé rozhodnutí a začátek dlouhého procesu, který ideálně vede až k uzdravení našeho vztahu s tím, kdo nám ublížil.

A právě odpuštění je klíčové pro to, aby mohla být naše láska – caritas – skutečně živá a pravdivá. Bez odpuštění nemůže láska růst, protože zatvrdlé srdce není schopné opravdového darování se.

Vzorem je nám sám Ježíš Kristus, který nás o odpuštění nejen vyučoval, ale zároveň nám dal svůj příklad. Ježíš nás naučil

i modlitbu **“Otče náš”**, kde se modlíme – „*odpuť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům*“ (Mt 6,12). I tím nám ukázal, že odpuštění je nedílnou součástí pravé lásky k bližnímu – lásky milosrdné – lásky caritas.

Odpuštění se netýká pouze mezilidských vztahů, ale i vztahu k sobě samému a také vztahu k Bohu. Přeji nám, abychom byli k sobě pravdiví a nebáli se přiznat si, že odpuštění či neodpuštění se týká i mne, a zároveň měli odvahu do těchto neodpuštění vstoupit a začít s nimi pracovat.

Pane, Ježíši, děkuji Ti, že jsi nám vzorem. Prosím Tě o světlo Ducha svatého, abychom poznali, v jaké oblasti potřebujeme odpustit, a o sílu pro toto rozhodnutí.

Jiří Smrčka,
ředitel Charity Pelhřimov

Proběhly duchovní obnovy zaměřené na charitu v životě církve

Diecézní charita České Budějovice během letošní postní doby uspořádala dvě duchovní obnovy na téma „Charita v životě církve“.

První z nich se konala na faře v Blatné, druhá v Dobré Vodě u Českých Budějovic. Obě setkání vytvořila prostor k zastavení, ztišení a novému pohledu na význam charity ve společenství farnosti. Duchovní obnova byla praktickým povzbuzením do každodenní služby. Ukázala, že charita je životním postojem, ke kterému jsme zváni jako jednotlivci i jako společenství církve.

Obnovy vedl P. Stanislav Brožka, prezident Diecézní charity České Budějovice, který mimo jiné připomněl, že postní doba je zvláštním časem revize lidského srdce – příležitostí znovu si uvědomit, že jsme Bohem vyvolené a obdarované děti. Tato skutečnost nás volá k tomu, abychom vše, co jsme od Boha zadarmo dostali, také dávali dál. „Charita není jen o velkých skutcích. Je o každodenní vnímavosti k druhým, o ochotě naslouchat, pomoci a být blízko,“ připomněl P. Stanislav během své přednášky. Atmosféra byla podle účastníků hluboce lidská a obohacující. Co si odnesli?

„Přednáška pana faráře Stanislava Brožky byla založena na mnohých podobenstvích, která nám dokazují to, jak je důležitá láska, solidarita, soucit. Bůh nás zve ke spolupráci, leckdy skrze druhé lidi. Víra bez skutků je mrtvá. Důležité jsou setkávání, všímavost farníků. I nepatrné skutky mohou být velmi důležité.“ (Kateřina Srbová)

„Ve farnosti se díky setkáváním můžeme lépe poznat a všimnout si, kdo třeba potřebuje v něčem pomoci.“ (Jitka Faměrová)

„Obnova pro nás byla opravdovou výzvou k zamyšlení a povzbuzením pro naše společenství. Na závěr zazněla tři přání: Kéž poznáváme Boží lásku k lidem. Kéž poznáváme Boží lásku k nám. Ať v síle této Boží lásky záříme pro všechny. Ať se nám to všem daří!“ (Růžena Tuháčková)

Monika Vachová

PRVNÍ POUŤ pro děti do Prahy

V sobotu 29. 3. 2025 jsme putovali asi s třiceti poutníky do Prahy. Původně byla pouť určena pro děti z naší diecéze, ale k dětským poutníkům se přidali i rodiče. Na této pouti nás duchovně doprovázel P. Marcin Chmielewski.

V sobotu brzy ráno jsme se vydali vlakem z Českých Budějovic na hlavní nádraží v Praze. Naše pěší putování pak vedlo z hlavního nádraží přes Václavské náměstí, kde jsme se zastavili u sochy svatého Václava. Pak jsme pokračovali přes Staroměstské náměstí a Karlův most k Pražskému Jezulátku. Tam jsme na kolenou odevzdali naše prosby a v tichosti adorovali před Pražským Jezulátkem.

Poté jsme se vydali na další část naší poutě. Naše kroky směřovaly na Petřín, kde jsme využili nabídky svátosti smíření, křížové cesty a času k vlastním aktivitám. Z Petřína jsme se vydali na poutní místo do strahovské baziliky Nanebevzetí Panny Marie. Zde jsme měli soukromou mši svatou s nádherným kázáním P. Marcina a využili jsme příležitost získat

Účastníci pouti pro děti ve strahovské bazilice Nanebevzetí Panny Marie.

částečné či plnomocné odpustky. Děkujeme za krásný varhanní doprovod panu Karlu Ochozkovi.

Na poslední zastávce naší pouti jsme navštívili další poutní místo, a to pražskou Loretu. Tam nás čekal provinciál zdejšího kláštera br. Vojtěch. Dozvěděli jsme se něco z historie tohoto poutního místa. Mohli jsme si prohlédnout Svatou chýši, expozici v Nové klenotnici, jeden z nejstarších betlémů a také slyšet barokní zvonohru. Bylo toho samozřejmě ještě více a za to vše patří jeden velký dík právě br. Vojtěchovi. Potom už nás čekala jen zpáteční cesta na nádraží a cesta domů. Pouť nebyla jednoduchá: některé poutníky bolely nohy, jiní byli promrzlí, ale srdce měli všichni zahřáté Boží láskou a přítomností a také vzájemným společenstvím. Všem poutníkům děkujeme. Už teď se těšíme na novou pouť, která nás čeká v květnu. Putovat budeme do Sušice.

Pastorační středisko

Otec biskup Posád povzbudil seniory

Letošní pátek 21. března byl mimo jiné dnem, kdy se v budově českobudějovického biskupství sešlo na 70 seniorů při postní duchovní obnově. Dopolední i odpolední promluvu si pro ně připravil Mons. Pavel Posád, pomocný biskup českobudějovický.

Ve Svatém roce zaměřil otec Pavel svá zamyšlení na téma významu postní doby a také na tři ctnosti – víru, lásku a zvláště naději. Také krásně vysvětlil, jak je to s plnomocnými odpustky. Pan biskup nás v postní době povzbudil, abychom se radovali, že vzkříšený Kristus nám o Velikonocích dá zase chuť do dalšího – nového života. Připomněl, že postní doba je také přípravou na obnovení křestních slibů. Zdůraznil, jak by bylo dobré, kdybychom místo dívání se na obrazovky televizorů a telefonů se víc dívali navzájem do očí, tedy abychom byli více s druhými lidmi, než sami obklopeni televizí, počítačem či mobilem. A také, že svět bez Boha je nepřátelský a že naše církev je sice náročná, ale velmi mateřská.

Po odpolední promluvě jsme přešli na mši svatou do kostela Svaté rodiny. Na závěr pak mnozí účastníci využili nabídku a zúčastnili se komentované prohlídky budovy biskupství. Zájemci si prohlédli nedávno rekonstruovaný historický objekt ve dvou skupinách.

Promluvy se konaly v refektáři biskupské rezidence.

Všem patří velké poděkování za pěknou obnovu. Především pak děkujeme panu biskupovi Posádovi.

Za Diecézní centrum pro seniory Iva Hojková

Svatý rok je vyhlášen papežskou bulou

Podle historické tradice jsou jubilejní roky téměř vždy ohlašovány papežskou „bulou indicie“, a to na slavnost Nanebevstoupení Páně předchozího roku. V bule Svátý otec uvádí data začátku a konce Svatého roku a udává jeho zaměření.

Bula začíná ustálenou formou „Já, N.N., biskup, služebník služebníků Božích ...“, pak následuje tak zvaný incipit (z lat. začátek, první slova textu), podle něhož se bula jmenuje. Bula je opatřena papežskou pečetí. Používání olovené pečeti je doloženo u papežů od 6. století. Od konce 18. století byla olovená pečeť nahrazena červenou pečetí s vyobrazením sv. Petra a Pavla a jménem vládnoucího papeže. Dnes je bula jediným dokumentem, v němž se papež označuje jako *episcopus servus servorum Dei* (biskup služebník služebníků Božích). Zajímavým, a přitom významným příkladem vydané papežské buly je bula *Inter gravissimas*, kterou papež Řehoř VIII. 24. února 1582 nahradil juliánský kalendář. Vybaví se nám však též Zlatá bula sicilská, protože pojem se používal ve středověku i pro panovnické výnosy.

Termín pochází z latinského *bullā*, což znamenalo olovenou pečeť zavěšenou na dokumentu a teprve od 13.–14. století se slovo bula začalo používat pro dokumenty opatřené takovouto pečetí.

Papež František předtím vydal bulu *Misericordiae vultus*, kterou vyhlásil mimořádný Svátý rok milosrdenství. Poslední předchozí bulu *Incarnationis misterium* z roku 1998 vydal svatý Jan Pavel II. u příležitosti Velkého jubilea roku 2000.

Lev XIII. ve své bule ohlašující Svátý rok 1900 vzpomínal na Svátý rok 1825: „*My sami jsme byli svědky toho, jak onen naposled slavně konaný za papeže Lva XII., když jsme ještě byli*

v chlapeckém věku, prospěl k spáse, a kdy Řím poskytl veřejně vyznávané víře rozsáhlý a bezpečný prostor.“ Svátý rok se totiž 1850 nekonal, protože Pius IX. uprchl od listopadu 1848 do března 1850 před republikánskými revolucionáři z Říma. A následující Svátý rok 1875 Pius IX. vyhlásil, ale nezval poutníky do Říma a nedal otevřít Svaté brány.

Jan Pavel II. ve své bule *Incarnationis misterium* (Tajemství vtělení) mimo jiné píše o Panně Marii: „*Nikdy lidé nepřestanou volat Matku milosrdenství, a oni budou vždy nacházet útočiště pod její ochranou. Maria je a zůstává Matkou ustavičné pomoci. Pokud se snažíme každý den se na ni spolehnout, povede nás k věčné vlasti...*“

Papež František ve své bule *Spes non confundit* píše o tom, abychom se stali znamením naděje pro všechny, kteří to potřebují, pro uvězněné, nemocné, mladé lidi, migranty, staré lidi a miliardy chudých. Také vybízí k založení světového fondu, který by sloužil k odstranění hladu a podpoře rozvoje nejchudších zemí, a to místo peněz vynakládaných na zbraně a jiné vojenské výdaje. Též vybízí blahobytné země k odpouštění dluhů. Ale hlavně nás povzbuzuje k naději a utvrzuje nás, že naděje neklame, protože Boží láska je nám vlita do srdce skrze Ducha Svatého, který nám byl dán (Řím 5,5).

Iva Hojková

Pěší pouť do Černovic přinesla naději a povzbuzení

Modlitba, zpěv a radost se nesla v sobotu 8. února 2025 krajinou mezi Novou Cerekví a Černovicemi. Procházeli jí „Poutníci naděje“. Myšlenka podpory černovické farnosti (která vznikla na základě reportáže ve vikariátním časopise „Na srdci“) přerostla v putování, které propojilo věřící našeho vikariátu v jedno velké společenství.

„Plakátek v ruce s pozváním na pěší putování, nesení požehnání městu i farnosti Černovice. Půjdu. Vnímám to jako dar z nebe s příslibem – už na to, milí farníci, nebudete sami. Mrazivým ránem a malebnou krajinou Vysočiny se rozléhá zpěv mariánských písní, růženců, litaní. Slzy dojetí střídá hluboká radost. Chvilce zastavení a ztišení s předčítáním úryvku z knihy Rodný kraj od Jakuba Demla. Vzpomínka na mého tatínka, který miloval tohoto autora a v duchu ho odprošuji za náš nezáměr k těmto knížkám. Dojemné setkávání s dalšími poutníky z Černovic, Pacova i z Pelhřimova, kteří se cestou postupně připojovali,“ s nadšením popsala pocity z poutě černovická farnice Jindřiška Němcová.

Do Černovic nakonec doputovala 25členná skupinka. Duchovního doprovodu se ujal P. Jaroslav Šmejkal. Vrcholem celé pouti byla závěrečná mše svatá v kostele Povýšení sv. Kříže, kterou sloužil P. Jaroslav Scieraszewski. Zúčastnili se jí

i místní farníci. Přijetí a uvítání poutníků bylo velmi srdečné. „Milí přátelé, ani si nedovedete představit jakou jste nám udělali radost. Nejen že nás nesmírně potěšila vaše účast na posílení života naší farnosti, ale hlavně jsme dostali chuť na budování živé farnosti v Černovicích. Zejména závěrečná bohoslužba bylo něco, co černovický kostel už dlouho nezažil. Tolik hluboce věřících poutníků! Přítomnost Panny Marie jsem tam cítil téměř fyzicky. Moc vám děkujeme,“ řekl k celé akci další místní farník Josef Cívín.

Pěší pouť se stala odrazem poselství letošního Svatého roku – **budme „Poutníky naděje“**. Papež František nás povzbuzuje abychom se stali nositeli naděje a aby se tento postoj stal osobním posláním každého z nás.

Tomáš Březina

PĚŠÍ POUŤ z Klokot do Říмова

Vydejte se s námi na pěší pouť z Klokot u Tábora do „jihočeského Jeruzaléma“ – Říмова, kterou Kněžské Bratrstvo svatého Petra pořádá již druhým rokem, tentokrát v termínu 9. až 13. července 2025.

Proč vykonávat pěší poutě?

Zvyk pěších poutí je starý jako křesťanská víra sama. Odráží skutečnost, že Bůh se lidem napříč dějinami dává poznat a že působí konkrétním způsobem na konkrétních místech. Jde vlastně o pokračování Božího vtělení v Pánu Ježíši Kristu, které přineslo lidstvu i světu vykoupení a posvěcení.

Ať už skrze různá zjevení či zázraky, skrze životy svých svatých přátel, nebo i „jen“ skrze množství vyslyšených modliteb Bůh posvěcuje určitá místa či předměty a činí z nich prameny milosti pro ty, kdo k nim s pokornou vírou a nadějí přicházejí. Tato místa se tak v průběhu času stávají cílem poutníků, kteří přicházejí s úmyslem vzdát Bohu chválu za projevená dobrodíní, a prosbami i s touhou nabýt nové síly pro pouť životem.

Ten nejvyšší a pravý smysl našeho života je co největší sjednocení s Bohem, které se uskutečňuje skrze modlitbu a skutky lásky vůči Bohu a bližním. A právě pěší poutě jsou vynikajícím prostředkem, jak si tuto základní skutečnost připomínat a také na oné cestě životem k Bohu pokročit. Vždyť dny putování jsou časem zcela věnovaným Pánu skrze mnohé modlitby, které celou pouť naplňují. Zároveň jsou projevem naší lásky k Bohu, ale i k bližním, a to skrze s poutí spojenou námahu, nepohodlí a někdy i utrpení. Pokud toto vše poutník z lásky Bohu obětuje, sjednocuje se niterným způsobem s trpícím Spasitelem a může tak sobě i svým bližním vyprosit četné milosti. Jestliže navíc putujeme ve skupině, připomínáme si velice názorně skutečnost, že naše cesta k Bohu není soukromým příběhem, ale musí se odehrávat v jednotě s celým mystickým tělem Krista, tedy církví.

Proč putovat právě do Říмова?

Řím je, společně například právě s Klokoty, kde putování začínáme, jedno z nejvýznamnějších poutních míst Česko-budějovické diecéze. Jeho historie sahá do 17. století, kdy bylo vybudováno z podnětu zbožného jezuita Jana Gurreho z Českého Krumlova na základě Božích vnuknutí. Cílem bylo vybudovat jakousi zmenšeninu Jeruzaléma. Středobodem poutního areálu je ovšem kopie domku Svaté Rodiny z Nazareta, tedy Loretánská Kaple, které vévodí černá Madona – Panna Maria Římovská (vyfocena na plakátu). Kapli obklopují ambity s malbami připomínajícími život Panny Marie i důležitá mariánská poutní místa. Z ambity se vchází do farního kostela Sv. Ducha. Řím je ale především proslulý svou pašijovou cestou. Tato zvláštní křížová cesta o 25 zastaveních provází poutníka utrpením Krista Pána se zvláštním důrazem na jeho vnitřní bolest. Důmyslné zasazení pašijové cesty v krajině kolem Říмова umocňuje dojem, který její absolvování zanechává.

Řím se záhy po vybudování začal těšit veliké oblibě a v dobách jeho největší slávy jej navštěvovalo 40 až 80 000 poutníků za rok. Poutě se konaly ze všech světových stran, mj. právě i z Klokot. Pouť z Klokot do Říмова je písemně doložena k roku 1820, ale nejspíše se konávala už v 18. století. Naše pouť tedy navazuje na dávnou tradici. Pouť do Říмова je také možné vnímat jako náhradu za pouť do Svaté Země, kterou většina z nás nejspíše v životě nevykoná.

Jak bude pouť do Říмова probíhat?

Sraz účastníků bude ve středu 9. července před polednem v poutním areálu Klokoty, kde po krátké modlitbě začne naše putování. Ujdeme celkem 100 km v průběhu 4 dní, denně tedy 20 až 30 kilometrů. Trasa vede podél Lužnice přes Bechyni do Týna nad Vltavou a dále podél Vltavy přes Hluboukou a odtud dál východně kolem Českých Budějovic. Do Říмова dojdeme v sobotu 12. července k večeru. Pouť pak bude v neděli v 8:30 oficiálně zakončena slavnostní mší svatou v římovském poutním areálu.

Ubytování budeme první dvě noci v kempech a druhé dvě na farách. Po celou cestu nás bude doprovázet vozidlo, které bude převážet větší zavazadla, takže se půjde na lehko. Vůz zároveň zajistí dostatek pitné vody i případný převoz znavených poutníků do cíle.

Každý den bude na programu Mše svatá, společná modlitba růžence a další pobožnosti, katecheze a zpěv poutníků a jiných duchovních písní.

Kdo se může účastnit?

Každý s přiměřenou fyzickou kondicí bez ohledu na věk. Osoby do 18 let se mohou zúčastnit pouze v doprovodu dospělé osoby. **Z organizačních důvodů je nutné se na akci předem přihlásit, a to do 25. června 2025.**

Další informace, kontakt a přihlašovací formulář najdete na stránce: fssp.cz/pout-rimov-25/

fr. Matyáš Razím FSSP